

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W POZNANIU**

ul. Zielona 8, 61-851 Poznań
Tel. (0-61) 852-15-17, 852-77-50, Fax (0-61) 851-86-44
E-mail: poznan@uokik.gov.pl

Poznań, dnia 21 października 2009r.

RPZ- 411/4/09/JM

DECYZJA nr RPZ 20/2009

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2007r. nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. z 2007r. nr 134, poz. 939) w zw. z § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. nr 107, poz. 887), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu przeciwko Miastu Poznań

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

I. na podstawie art. 10 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, uznaje się za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 5 ustawy, praktykę Miasta Poznań polegającą na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku udostępniania nowo budowanych zasobów mieszkaniowych tworzących zespół mieszkalny „Opolska” w Poznaniu w celu świadczenia usług telekomunikacyjnych, poprzez nieuzasadnioną odmowę wyrażenia zgody przez zakład budżetowy Miasta- Zarząd Komunalnych Zasobów Lokalowych w Poznaniu, na instalowanie przez TESAT Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu urządzeń telekomunikacyjnych i przeprowadzanie linii kablowych na nieruchomości, na której zlokalizowane są te zasoby, a w konsekwencji- odmowę zgody na świadczenie usług telekomunikacyjnych

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania

II. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z naruszeniem art. 9 ust. 1 i 2 pkt 5 tej ustawy, w zakresie opisanym w pkt I sentencji decyzji, **nakłada się na Miasto Poznań** karę pieniężną w wysokości 36.303 zł (słownie: trzydzieści sześć tysięcy trzysta trzy zł) płatną do budżetu państwa.

Uzasadnienie

W dniu 16 lutego 2009r. do Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu wpłynęło zawiadomienie operatora telekomunikacyjnego TESAT Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu o podejrzeniu stosowania praktyki ograniczającej konkurencję przez Miasto Poznań- Zarząd Komunalnych Zasobów Lokalowych w Poznaniu (dalej: Miasto). Zawiadamiający zarzucił, że Miasto- wbrew art. 140 ustawy z dnia 16 lipca 2004r.- Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. nr 171, poz. 1800 ze zm.)- odmówiło mu udostępnienia nowo wybudowanego kompleksu mieszkaniowego „Opolska” w Poznaniu celem świadczenia usług telekomunikacyjnych,

wskazując jako przyczynę zapewnienie mieszkańcom dostępu do mediów przez innych operatorów. Zdaniem zawiadamiającego, działania Miasta uniemożliwiają nie tylko jemu, ale również innym operatorom świadczenie usług telekomunikacyjnych i ograniczają konsumentom możliwość wyboru operatora, co może mieć wpływ na ceny oraz jakość świadczonych na ich rzecz usług.

W celu wstępnego ustalenia, czy opisane wyżej działania uzasadniają wszczęcie wobec Miasta postępowania antymonopolowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatura w Poznaniu (dalej: Prezes Urzędu) wszczął z urzędu postępowanie wyjaśniające. W toku tego postępowania ustalono, że nieruchomości, na której zlokalizowany jest zespół mieszkalny „Opolska”, położona w rejonie ul. Opolskiej- Sempołowskiej- Okrzei w Poznaniu (oznaczona w ewidencji gruntów jako: działka nr 106/2, obręb Dębiec, zapisana w księdze wieczystej KW nr PO2P/00101291/5) stanowi własność Miasta Poznania. Na nieruchomości tej, w ramach kompleksu mieszkalnego „Opolska” Miasto wybudowało do chwili obecnej 4 budynki, w których znajduje się 90 lokali mieszkalnych. Lokale te nie są przeznaczone do sprzedaży. Podmiotem uprawnionym, w imieniu Miasta Poznania, do wyrażenia zgody na udostępnienie ww. nieruchomości celem instalowania urządzeń i sieci telekomunikacyjnych w zasobach mieszkaniowych tworzących zespół mieszkalny „Opolska” jest zakład budżetowy Miasta- Zarząd Komunalnych Zasobów Lokalowych w Poznaniu. Ponadto ustalono, że we wskazanych zasobach funkcjonuje sieć telekomunikacyjna INEA S.A. z siedzibą w Poznaniu oraz Telekomunikacji Polskiej S.A.

W trakcie prowadzonego postępowania Miasto poinformowało, że nie odmówiło żadnemu przedsiębiorcy udostępnienia ww. nieruchomości, celem świadczenia usług telekomunikacyjnych w zasobach tworzących zespół mieszkalny „Opolska”. Zdaniem Miasta, TESAT Sp. z o.o. wyraziła pozorną wolę zawarcia umowy, o której mowa w art. 140 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego. Miasto przedstawiło przyczyny, z powodu których nie została zawarta umowa z TESAT Sp. z o.o. Przede wszystkim wskazało, że operatora tego jako profesjonalistę obowiązuje staranność wyższa od przeciętnej, stąd wątpliwości Miasta wywołały zarówno błędnie podawane daty pism do niego kierowanych jak i traktowanie pisma z dnia 14 kwietnia 2008r. jako oferty, która zgodnie z art. 66 § 1 Kodeksu cywilnego powinna określać istotne postanowienia umowy. Zdaniem Miasta, ww. pismo TESAT Sp. z o.o. traktować należy jako co najwyżej zaproszenie do zawarcia umowy, ze względu chociażby na brak odniesienia do kwestii odpłatności za korzystanie przez tego przedsiębiorcę z zespołu mieszkalnego „Opolska”. Miasto wskazało, że zgodnie z art. 140 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego, korzystanie z nieruchomości jest odpłatne chyba, że linia lub urządzenia telekomunikacyjne służą zapewnianiu telekomunikacji właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu, na ich wniosek. Podkreśliło, że nie wyraziło nigdy takiego wniosku poprzez jakiegokolwiek wyraźne zachowanie, wyrażające wolę udostępnienia mu usług telekomunikacyjnych za pomocą sieci TESAT Sp. z o.o.

Miasto zwróciło również uwagę na szablonowość pisma TESAT Sp. z o.o. z dnia 14 kwietnia 2008r. i wątpliwości co do profesjonalizmu tego przedsiębiorcy, powołującego się na zezwolenie Ministra Łączności, które w obowiązującym stanie prawnym zastąpione zostało wpisem do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Ponadto Miasto wskazało, że poinformowało TESAT Sp. z o.o., że pozwolenie na budowę zespołu mieszkalnego przy ul. Opolskiej- Sempołowskiej- Okrzei zostało wydane w lutym 2007r. i po tym terminie były sukcesywnie podpisywane umowy przyłączeniowe wszystkich mediów. Z tego względu nie widziało potrzeby budowy kolejnej sieci telekomunikacyjnej w tym zespole. Miasto podkreśliło ponadto, że od momentu zainicjowania przez TESAT Sp. z o.o. korespondencji, nie widziało żadnych przeciwwskazań do świadczenia przez tę Spółkę usług telekomunikacyjnych, pod warunkiem podpisania stosownych porozumień określających zasady dostępu TESAT Sp. z o.o. do infrastruktury telekomunikacyjnej wykonanej lub pozostającej do wykonania przez innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Wskazało także, że instalowanie przez TESAT Sp. z o.o. kolejnych kabli i urządzeń na zamkniętych inwestycjach prowadziłoby do dublowania sieci telekomunikacyjnych w zespole mieszkalnym „Opolska” i skutkowałoby zauważalnym

zmniejszeniem wartości nieruchomości, w szczególności obniżeniem jej wartości estetycznej oraz funkcjonalności dla jej przyszłych użytkowników, naruszając tym samym granice racjonalnego korzystania wyznaczone w art. 140 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego. Podniosło również, że TESAT Sp. z o.o. nigdy nie przedstawiła analiz technologicznych, na podstawie których mogłoby uznać, że TESAT Sp. z o.o. uda się wybudować sieć telekomunikacyjną bez uniemożliwienia racjonalnego korzystania z nieruchomości. Ponadto TESAT Sp. z o.o. nigdy nie przedstawiła projektu umowy, o której mowa w art. 140 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego ani nie odniosła się do jej essentialia negotii. Zdaniem Miasta, art. 140 Prawa telekomunikacyjnego nie kreuje innego typu umowy od uznanego w doktrynie i orzecznictwie cywilistycznym, zatem aby doszło do jej zawarcia równoprawni kontrahenci winni dojść do porozumienia co do jej treści, a inicjatywa merytoryczna należy do oferenta, którym jest TESAT Sp. z o.o.

Miasto stwierdziło, że głównymi przyczynami, dla których nie zawarto umowy, o której mowa w art. 140 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, był fakt, że TESAT Sp. z o.o. nigdy nie złożyła oferty w rozumieniu art. 66 § 1 Kodeksu cywilnego, nie przedstawiła projektu umowy ani nie odniosła się do jej essentialia negotii i nie przedstawiła analiz technologicznych, na podstawie których mogłoby uznać, że TESAT Sp. z o.o. uda się wybudować sieć telekomunikacyjną bez uniemożliwienia racjonalnego korzystania z nieruchomości.

Wedle oceny Miasta działania TESAT Sp. z o.o. zmierzały najprawdopodobniej do budowy jej sieci *na podstawie zwykłej zgody (w najlepszym wypadku umowy adhezyjnej, której stroną byłby Zarząd Komunalnych Zasobów Lokalowych jako przystępujący), a funkcjonowanie TESAT Sp. z o.o. w zespole mieszkalnym „Opolska” byłoby nieodpłatne, co z uwagi na brak stosownego wniosku Zarządu byłoby pogwałceniem zapisów art. 140 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego.* Miasto zarzuciło ponadto, że TESAT Sp. z o.o. reprezentowana przez radcę prawnego- wbrew temu na co się powoływała- nie wykorzystwała drogi wskazanej w tym przepisie, a mianowicie nie zwróciła się do właściwego starosty w trybie art. 124 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2000r., nr 46, poz. 543 ze zm.) o wydanie decyzji ograniczającej sposób korzystania z nieruchomości, na której zlokalizowany jest zespół mieszkalny „Opolska”.

Miasto poinformowało ponadto, że nie jest uprawnione ani zobowiązane do wskazywania formalnoprawnych braków wystąpienia TESAT Sp. z o.o. i nie zwracało się do tego operatora o sanowanie nieprawidłowo skonstruowanego wniosku, w tym przedłożenia szczegółowej oferty technicznej bądź planu określającego rodzaj i zakres prac mających na celu podłączenie przez ww. operatora zespołu mieszkalnego „Opolska” do publicznej sieci telekomunikacyjnej. Jego zdaniem, to na TESAT Sp. z o.o. jako profesjonalście, reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika, spoczywa obowiązek dochowania wszystkich przesłanek formalnoprawnych wystąpienia o zawarcie umowy, o której mowa w Prawie telekomunikacyjnym. Miasto zauważyło, że *mogło jedynie pozwolić sobie na zachęcenie TESAT Sp. z o.o. do wykazania, że planowane prace nie uniemożliwią racjonalnego korzystania z nieruchomości, w szczególności poprzez przedstawienie ww. dokumentów.*

Miasto podniosło, że wyraziło jedynie opinię, iż budowa przez TESAT Sp. z o.o. sieci telekomunikacyjnej uniemożliwi racjonalne korzystanie z nieruchomości, na której zlokalizowany jest zespół mieszkalny „Opolska”. Nigdy natomiast nie wyartykułowało tego jako jednoznacznego stwierdzenia. Zdaniem Miasta, bezsporny jest fakt, że obowiązek wykazania okoliczności wymienionych w art. 140 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego spoczywał na TESAT Sp. z o.o. Już na etapie konstruowania swojego wystąpienia Spółka powinna zatem z własnej inicjatywy wykazać, że planowane prace nie uniemożliwią racjonalnego korzystania z nieruchomości, skutecznie kontestując tym samym ww. opinię Miasta.

Ponadto Miasto poinformowało, że *wyrażając wolę udostępnienia mu usług telekomunikacyjnych za pomocą sieci INEA S.A., zawarło umowę z INEA S.A. w trybie art. 140 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego.* Na podstawie tej umowy INEA S.A. może świadczyć usługi na rzecz użytkowników nieruchomości bez potrzeby uiszczania opłat na rzecz właściciela nieruchomości i posiada prawo podłączenia lokali do swojej sieci.

W trakcie prowadzonego postępowania wyjaśniającego Miasto przedłożyło:

- korespondencję prowadzoną z TESAT Sp. z o.o. w związku ze złożonym wnioskiem o udostępnienie nieruchomości, na której zlokalizowany jest zespół mieszkalny „Opolska”
- umowę z dnia 27 maja 2008r. o udostępnienie nieruchomości w celu zapewnienia usług telekomunikacyjnych zawartą z Telewizją Kablową Poznań S.A. z siedzibą w Poznaniu (obecnie: INEA S.A. z siedzibą w Poznaniu)

TESAT Sp. z o.o. pismem z dnia 25 marca 2009r. przyznała, że nie przekazała Miastu szczegółowych planów prac umożliwiających świadczenie usług telekomunikacyjnych w zespole mieszkalnym „Opolska”. Wskazała, że od kwietnia 2008r. starała się nakłonić Miasto do podjęcia negocjacji w celu rozpoczęcia świadczenia usług. Miasto odmówiło jednak podjęcia negocjacji ze względu na niedoprecyzowanie sposobu oceny racjonalności korzystania z nieruchomości. TESAT Sp. z o.o. podkreśliła, że nie miała możliwości przedstawienia swojego stanowiska i sposobu prowadzenia prac, ponieważ Miasto nie chciało dopuścić jej do świadczenia usług uznając, że umowy podpisane z innymi operatorami zaspokajają potrzeby mieszkańców nieruchomości. Bez współpracy z Miastem nie było możliwe, jak zaznaczyła TESAT Sp. z o.o., ustalenie sposobu przeprowadzenia inwestycji. Z oferty TESAT Sp. z o.o. wynikało jednak, że była gotowa pokryć wszelkie koszty inwestycji, a co za tym idzie również prace remontowe.

TESAT Sp. z o.o. poinformowała ponadto, że nie wystąpiła o dostęp do sieci telekomunikacyjnej w trybie art. 139 Prawa telekomunikacyjnego do INEA S.A., ponieważ firma ta jest jej konkurentem na lokalnych rynkach usług telekomunikacyjnych. Na rynkach na terenie Poznania i okolic obie spółki nie współpracują ze sobą, ale rywalizują o klienta. Wyjaśniła, że skorzystanie z dostępu do sieci INEA S.A. spowodowałoby konieczność ponoszenia opłat na rzecz tego operatora, co nie pozwoliłoby na realną konkurencję i swobodne ustalanie cen. W cenie usługi dla abonenta konieczne byłoby bowiem ujęcie ceny za korzystanie z sieci należącej do spółki konkurencyjnej. Takie postępowanie, jak podkreśliła TESAT Sp. z o.o., nie miałoby wpływu na pozytywne zmiany dla odbiorców finalnych i nie spełniałoby zamierzeń Spółki. TESAT Sp. z o.o. poinformowała również, że nie wystąpiła jeszcze do właściwego starosty z wnioskiem o wydanie decyzji na podstawie art. 124 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz.U z 2004r. nr 261, poz. 2603 ze zm.), w pierwszej kolejności zawiadamiając Prezesa Urzędu o podejrzeniu stosowania przez Miasto Poznań praktyki ograniczającej konkurencję.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania wyjaśniającego dała podstawę do uznania, że Miasto mogło dopuścić się naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2009r. Prezes Urzędu wszczął z urzędu postępowanie antymonopolowe, zarzucając Miastu Poznań nadużywanie pozycji dominującej na lokalnym rynku udostępniania nowo budowanych zasobów mieszkaniowych tworzących zespół mieszkalny „Opolska” w Poznaniu do instalowania sieci telekomunikacyjnej, poprzez odmowę wyrażenia zgody przez zakład budżetowy Miasta- Zarząd Komunalnych Zasobów Lokalowych w Poznaniu, na instalowanie przez TESAT Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu urządzeń telekomunikacyjnych i przeprowadzanie linii kablowych na nieruchomości, na której zlokalizowane są te zasoby, a w konsekwencji- odmowę zgody na świadczenie usług telekomunikacyjnych. Zdaniem Prezesa Urzędu, takie zachowanie może stanowić praktykę ograniczającą konkurencję, o której mowa w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania antymonopolowego, pismem z dnia 11 maja 2009r. Miasto Poznań przedstawiło argumenty podnoszone już wcześniej w postępowaniu wyjaśniającym. Ponownie wskazało, że TESAT Sp. z o.o., mimo deklaracji znajdujących się niemalże w każdym piśmie, w celu zainstalowania urządzeń telekomunikacyjnych na ww. nieruchomości nigdy nie usiłowała skorzystać z drogi określonej w art. 140 ust. 4 Prawa telekomunikacyjnego oraz art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Ponownie

podkreśliło także, że nigdy w żaden sposób (bezpośredni czy też pośredni) nie wyartykułowało, ani odmowy wyrażenia zgody na instalowanie przez TESAT Sp. z o.o. urządzeń telekomunikacyjnych i przeprowadzanie linii kablowych na ww. nieruchomości, ani też odmowy zgody na świadczenie usług telekomunikacyjnych w zasobach mieszkaniowych tworzących zespół mieszkalny „Opolska”. Ponadto poinformowało, że zwróciło uwagę TESAT Sp. z o.o. na to, że złożony wniosek nie spełnia wymogów formalnych określonych w art. 140 Prawa telekomunikacyjnego. Miasto ponownie podkreśliło także, że TESAT Sp. z o.o. w toku prowadzonej korespondencji nigdy nie odniosła się merytorycznie do wątpliwości dysponenta nieruchomości, w szczególności nigdy nie wykazała, że planowane prace nie uniemożliwią racjonalnego korzystania z nieruchomości.

W ocenie Miasta, TESAT Sp. z o.o. nie dokonała niezbędnego minimum tj. nie przedłożyła szczegółowej oferty technicznej bądź planu określającego rodzaj i zakres prac mających na celu podłączenie zespołu mieszkalnego „Opolska” do publicznej sieci telekomunikacyjnej. Takie dokumenty były w analogicznych okolicznościach przekazywane Miastu z inicjatywy wnioskujących przedsiębiorców telekomunikacyjnych, bez potrzeby wzywania. Miasto wskazało, że w piśmie do TESAT Sp. z o.o. z dnia 11 sierpnia 2008r. zwróciło uwagę, że nie widzi przeciwwskazań do świadczenia przez tę Spółkę usług telekomunikacyjnych w zespole mieszkalnym „Opolska”, pod warunkiem podpisania stosownych porozumień z Urzędem Miasta Poznania i Telewizją Kablową Poznań S.A., określających zasady dostępu TESAT Sp. z o.o. do infrastruktury wykonanej lub pozostającej do wykonania przez ww. przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

Zdaniem Miasta, zainicjowanie postępowania antymonopolowego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zdaje się świadczyć o tym, że uwadze uchybi zarówno dotychczasowy sposób procesowania, implementowany w sytuacjach, w których przedsiębiorcy telekomunikacyjni dochowali wyższej staranności od TESAT Sp. z o.o. jak i fakt, że do umowy, o której mowa w art. 140 Prawa telekomunikacyjnego, stosuje się zasady prawa cywilnego, zgodnie z którymi wystąpienie TESAT Sp. z o.o. nie zasługuje na bycie postrzeganym jako oferta w rozumieniu art. 66 Kodeksu cywilnego, albowiem nie określa niezwykle istotnego postanowienia umownego, jakim jest kwestia odpłatności za korzystanie przez TESAT Sp. z o.o. ze spornych nieruchomości (żaden podmiot nie wnosił do TESAT Sp. z o.o. o zapewnienie telekomunikacji).

Miasto ponownie zauważyło, że TESAT Sp. z o.o. nie przedstawiła projektu umowy, starając się najprawdopodobniej wymusić wyrażenie zgody blankietowej. TESAT Sp. z o.o. wzywała bowiem do negocjacji dotyczących treści umowy, której projekt nie został nigdy przez nią przedstawiony. Jak podkreśliło Miasto, Spółka nie przedstawiła również żadnych dokumentów wskazujących zasadność jej roszczeń, zgodnie z art. 6 Kodeksu cywilnego.

Wskazało jednocześnie, że nie podpisanie umowy z TESAT Sp. z o.o. było tylko i wyłącznie skutkiem braku profesjonalizmu tej Spółki, która nie zamierzała stosować się do wymogów formalnych określonych w obowiązujących przepisach, dążąc do wymuszenia wyrażenia zgody bez analizy projektu umowy, dokumentów o charakterze technicznym jak i podjęcia jakichkolwiek innych czynności, celem wykazania, że jej roszczenia są w ogóle zasadne. *W miejsce rozwiania wątpliwości natury formalnej TESAT Sp. z o.o. epatowała jedynie zapowiedzią realizacji art. 140 ust. 4 Prawa telekomunikacyjnego w zw. z art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami (...). Złożyła natomiast zawiadomienie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów mimo, że w prowadzonej korespondencji ani razu nie pojawiła się żadna wzmianka o ustawie czy też konkretniej o jej naruszeniu.*

W ww. piśmie Miasto podniosło także, że zgodnie z ugruntowaną praktyką, w przypadku odmowy wyrażenia zgody przedsiębiorcom telekomunikacyjnym na instalowanie urządzeń telekomunikacyjnych i przeprowadzanie linii kablowych na nieruchomości, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie stwierdzał naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ponieważ art. 140 Prawa telekomunikacyjnego jasno określa zakres ograniczenia prawa własności i organ właściwy do rozstrzygnięcia w takiej sprawie. Dotychczasowe stanowisko Prezesa Urzędu wskazywało, jak zauważyło Miasto, że sprawa nie ma

charakteru antymonopolowego a przedsiębiorca, z którym dysponent nieruchomości nie zawarł umowy określonej w art. 140 ust. 2 ww. ustawy, powinien wystąpić do właściwego starosty o wydanie decyzji w trybie art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Odnosząc się do pojęcia interesu publicznego na gruncie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Miasto podkreśliło, że indywidualne prawa podmiotowe uczestników obrotu gospodarczego podlegają ochronie w trybie dochodzenia roszczeń przed sądem powszechnym bądź przed sądem administracyjnym. Postępowanie przed organem antymonopolowym może być natomiast wszczęte dopiero wówczas, gdy zagrożony lub naruszony jest interes publiczny, polegający na zapewnieniu właściwych warunków funkcjonowania rynku. Miasto podniosło, że zgodnie z orzecznictwem sądowym naruszenie interesu publicznoprawnego może mieć miejsce, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, względnie działania te wywołują na rynku inne niekorzystne zjawiska.

Jak wskazało, postawiony przez Prezesa Urzędu zarzut koliduje zatem z jego dotychczasową praktyką i *skutkować będzie wymuszeniem na Zarządzie Komunalnych Zasobów Lokalnych uczestnictwa w obrocie gospodarczym na zasadach mniej korzystnych dla nich niż miałyby to miejsce w warunkach wolnej konkurencji, dlatego bowiem miałyby stosować mniejsze wymagania natury formalnoprawnej wobec TESAT Sp. z o.o.?* Wskazało dodatkowo, że Prawo telekomunikacyjne i ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów mają tworzyć warunki dla konkurencji nie tylko skutecznej, ale i równoprawnej. Wymóg równoprawności konkurencji należy stosować, jak podkreśliło Miasto, z uwzględnieniem wspólnotowego i krajowego dorobku prawnego dotyczącego zasady równości. Przywołując tezy orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 lutego 1999r. sygn. akt SK 11/98 wskazało, że równe traktowanie oznacza stosowanie takiej samej miary wobec wszystkich zainteresowanych, ocenianie ich sytuacji według tych samych kryteriów oraz poświęcania równej wagi ich potrzebom i interesom. Powinno polegać na stworzeniu każdemu podmiotowi należącemu do wyróżnionej klasy podmiotów takich samych możliwości realizacji praw i obowiązków, a więc na zastosowaniu w tym samym zakresie tych samych zasad i kryteriów.

Pismem z dnia 3 czerwca 2009r. Miasto poinformowało, że nie dysponuje danymi pozwalającymi na wskazanie przedsiębiorców, którzy świadczą w jego zasobach mieszkaniowych na terenie Poznania usługi telekomunikacyjne, ponieważ umowy o świadczenie tych usług zawierane są przez najemców lokali. Powołując się na art. 58 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego wskazało, że przyłączenie pojedynczego zakończenia sieci na nieruchomości, której właścicielem jest osoba prawna, nie wymaga pisemnej zgody właściciela. Najemcy zwracają się do właściciela nieruchomości wyłączenie w sytuacjach, w których rozpoczęcie świadczenia usług uwarunkowane jest przeprowadzeniem elementów sieci przez część nieruchomości wspólnej.

Poinformowało ponadto, że w jego zasobach mieszkaniowych na terenie miasta Poznania nie ma przedsiębiorców, którzy korzystałoby z dostępu do budynków i infrastruktury telekomunikacyjnej na podstawie art. 139 Prawa telekomunikacyjnego.

Wskazało także, że od dnia 1 stycznia 2007r. o wyrażenie zgody na instalowanie urządzeń telekomunikacyjnych i przeprowadzanie linii kablowych w trybie art. 140 ww. ustawy wystąpiła Telewizja Kablowa Poznań S.A. (obecnie: INEA S.A.) oraz TESAT Sp. z o.o. Operatorzy ci wystąpili o zgodę na instalowanie urządzeń telekomunikacyjnych i przeprowadzanie linii kablowych na nieruchomości, na której położony jest zespół mieszkalny „Opolska”. Miasto poinformowało, że w dniu 27 maja 2008r. zawarło umowę o udostępnienie ww. nieruchomości w celu zapewnienia usług telekomunikacyjnych z Telewizją Kablową Poznań S.A. Wniosek TESAT Sp. z o.o. nie został natomiast rozpatrzony pozytywnie z przyczyn wskazanych w poprzednim piśmie z dnia 11 maja 2009r.

Kolejnym pismem (bez daty, data wpływu do Delegatury Urzędu w Poznaniu- 1 lipca 2009r.), Miasto poinformowało, że nie prowadzi ewidencji operatorów telewizji kablowych, którzy świadczą usługi w zasobach Miasta na terenie Poznania. Wybór danego operatora jest bowiem indywidualną sprawą każdego z lokatorów, a Miasto nie narzuca swoim lokatorom obowiązku podpisania umowy ze wskazanym operatorem. Oświadczyło także, że z tytułu

świadczenia przez przedsiębiorców usług telekomunikacyjnych nie pobiera żadnych opłat. Poinformowało ponadto, że nie realizuje obecnie żadnej inwestycji w ramach zespołu mieszkalnego „Opolska”.

W trakcie postępowania Prezes Urzędu wystąpił ponadto do INEA S.A. z siedzibą w Poznaniu o udzielenie informacji, czy technicznie możliwe jest udostępnienie infrastruktury telekomunikacyjnej tej Spółki, funkcjonującej w zasobach mieszkaniowych tworzących zespół mieszkalny „Opolska”, innemu operatorowi, celem świadczenia przez niego równolegle usług telekomunikacyjnych. W odpowiedzi, INEA S.A. stwierdziła, że nie jest możliwe udostępnienie całej infrastruktury telekomunikacyjnej, udostępnieniu może podlegać wyłącznie instalacja abonencka tj. część infrastruktury telekomunikacyjnej od punktów zbiorczych znajdujących się w danej klatce schodowej w skrzynkach neutralnych aż do gniazdek abonenckich znajdujących się w lokalach mieszkalnych i usługowych. INEA S.A. poinformowała, że także w innych, niż zespół „Opolska”, zasobach mieszkaniowych nie udostępnia operatorom elementów swojej infrastruktury telekomunikacyjnej. W ostatnim czasie nie zanotowała również złożenia przez innych operatorów ofert dotyczących zawarcia umów w tym zakresie.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Zespół mieszkalny „Opolska” w Poznaniu zlokalizowany jest na nieruchomości stanowiącej własność Miasta Poznania, położonej w rejonie ulic Opolskiej- Sempołowskiej-Okrzei w Poznaniu, oznaczonej w ewidencji gruntów jako: obręb Dębiec, działka nr 106/2, zapisana w księdze wieczystej KW nr PO2P/00101291/5.

W skład zespołu mieszkalnego „Opolska” wchodzi 4 budynki, w których znajduje się 90 lokali mieszkalnych. Lokale te nie są przeznaczone przez Miasto do sprzedaży (*k. 35verte akt*). Docelowo w ramach tego kompleksu mają zostać wybudowane budynki, składające się łącznie z 450 lokali mieszkalnych (*k. 38 akt*). Obecnie Miasto nie realizuje w ramach zespołu mieszkalnego „Opolska” żadnej inwestycji.

Podmiotem uprawnionym, w imieniu Miasta, do wyrażenia zgody na udostępnienie ww. nieruchomości celem instalowania urządzeń i sieci telekomunikacyjnych w zasobach mieszkaniowych tworzących zespół mieszkalny „Opolska” jest zakład budżetowy Miasta- Zarząd Komunalnych Zasobów Lokalowych w Poznaniu.

W dniu 27 maja 2008r. Miasto Poznań- Zarząd Komunalnych Zasobów Lokalowych zawarło umowę z Telewizją Kablową Poznań S.A. z siedzibą w Poznaniu o udostępnienie ww. nieruchomości w celu zapewnienia usług telekomunikacyjnych. Na mocy tej umowy Telewizja Kablowa Poznań S.A. zobowiązała się do zaprojektowania i wybudowania na swój koszt infrastruktury telekomunikacyjnej na tej nieruchomości, wraz z włączeniem jej do własnej sieci telekomunikacyjnej, umożliwiającej świadczenie usług telekomunikacyjnych, w szczególności usług telewizji kablowej, dostępu do internetu oraz usług głosowych. Zgodnie z § 2 ust. 7 umowy, z momentem dokonania przyłączenia do sieci telekomunikacyjnej Telewizji Kablowej Poznań S.A., wybudowana infrastruktura telekomunikacyjna wchodzi w skład przedsiębiorstwa tego operatora i stanowi jego własność aż do gniazdka abonenckiego znajdującego się w danym lokalu.

Z § 2 ust. 6 umowy wynika, że Miasto wystąpiło do Telewizji Kablowej Poznań S.A. o zapewnienie telekomunikacji w trybie art. 140 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego *wszystkim obecnym i przyszłym uprawnionym użytkownikom lokali*, wyodrębnionych w budynkach położonych na wskazanej nieruchomości, w związku z czym w zakresie objętym umową ww. operator korzysta z nieruchomości nieodpłatnie (*k. 39 akt*).

Ustalono ponadto, że od dnia 2 stycznia 2009r. Telewizja Kablowa Poznań S.A., po przejęciu Ratajskiej Telewizji Kablowej ELSAT Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu, działa pod firmą: INEA S.A. z siedzibą w Poznaniu.

Oprócz sieci telekomunikacyjnej INEA S.A. w zasobach tworzących zespół mieszkalny „Opolska” funkcjonuje sieć telekomunikacyjna Telekomunikacji Polskiej S.A. (*k. 48 akt*).

TESAT Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu jest przedsiębiorcą świadczącym usługi telekomunikacyjne, wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod nr KRS 0000033758 oraz rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych pod nr 2314 (*k. 78- 84 akt*).

Pismem z dnia 14 kwietnia 2008r. TESAT Sp. z o.o. wystąpiła do Miasta o zawarcie umowy o udostępnienie terenu i budynków położonych przy ul. Opolskiej-Sempołowskiej w celu wybudowania publicznej sieci telekomunikacyjnej i podłączenie do tej sieci zespołu mieszkalnego „Opolska”. TESAT Sp. z o.o. zaproponowała wykonanie pełnej instalacji multimedialnej budynkowej i przyłącza do budynku ze środków własnych, planując po jednym gniazdku TVK z możliwością użytkowania internetu i telefonu w każdym pokoju oraz po jednym gniazdku w pomieszczeniach usługowych (do uzgodnienia). Jednocześnie zadeklarowała uzgodnienie terminu i zakresu prac oraz ścisłą współpracę w całym procesie inwestycyjnym i wykonawczym w zakresie niezbędnym do prawidłowego i zgodnego z projektem wykonania instalacji. TESAT Sp. z o.o. przedstawiła podstawowe parametry i charakterystykę instalacji (m.in. zakres częstotliwości, stałe łącze internetowe, publiczną sieć telefonii stacjonarnej), zapewniając jej zgodność z wymaganiami technicznymi Urzędu Komunikacji Elektronicznej i przepisami ustawy z dnia 29 grudnia 1992r. o radiofonii i telewizji oraz Prawa telekomunikacyjnego. Oświadczyła także, że zapewnia pełną obsługę formalną i prawną oraz pełny serwis techniczny z pogotowiem antenowym. Poinformowała, że posiada zezwolenie Ministra Łączności na wybudowaną sieć i operatorstwo TVK. Zaproponowała, że będzie właścicielem stacji czołowej, sieci światłowodowej magistralnej i rozprowadzającej, gwarantując bezterminowe świadczenie usług, polegających na dostarczaniu sygnału, prowadzeniu konserwacji sieci i jej serwis w ramach ustalonej miesięcznej stawki abonamentu, płaconego przez każdego użytkownika sieci. W piśmie tym TESAT Sp. z o.o. wskazała ponadto, że wykonanie instalacji i włączenie sieci w infrastrukturę publicznej sieci telekomunikacyjnej wyczerpuje obowiązek właściciela budynku zapewnienia wszystkim mieszkańcom dostępu do programów telewizji publicznej i komercyjnej oraz usług telekomunikacyjnych dostępnych na danym terenie. TESAT Sp. z o.o. zastrzegła również, że przedstawiona oferta nie ma charakteru ostatecznego i może być rozszerzona i negocjowana (*k. 43 akt*).

Wobec braku odpowiedzi na złożoną ofertę, pismem z dnia 12 czerwca 2008r., TESAT Sp. z o.o. powołując się na art. 140 Prawa telekomunikacyjnego zwróciła się do Miasta z prośbą o wyznaczenie terminu spotkania, celem uzgodnienia warunków korzystania z nieruchomości, na której położony jest zespół mieszkalny „Opolska”. Poinformowała, że niedotrzymanie wyznaczonego w tym przepisie terminu do zawarcia umowy, upoważnia TESAT Sp. z o.o. do wystąpienia z wnioskiem do starosty o ograniczenie, w drodze decyzji, sposobu korzystania z tej nieruchomości, poprzez zezwolenie na założenie lub przeprowadzenie przewodów i urządzeń (*k. 47 akt*).

Pismem z dnia 16 czerwca 2008r. Miasto poinformowało TESAT Sp. z o.o., że w celu zapewnienia przyszłym użytkownikom lokali budowanego zespołu mieszkalnego dostępu do programów telewizji publicznej, sieci internetowej oraz usług głosowych podpisało umowy z Telekomunikacją Polską S.A. z siedzibą w Warszawie oraz Telewizją Kablową Poznań S.A. z siedzibą w Poznaniu. Na mocy zawartych umów przedsiębiorcy ci zobowiązali się do wybudowania na własny koszt na ww. nieruchomości sieci teletechnicznej wraz ze wszystkimi urządzeniami niezbędnymi do jej funkcjonowania. Miasto zaznaczyło, że pozwolenie na budowę zespołu mieszkalnego „Opolska” wydane zostało w lutym 2007r. i po tym terminie sukcesywnie podpisywane były umowy przyłączeniowe wszystkich mediów takich jak: gaz, prąd, woda, ścieki, obsługa telefoniczna i telewizyjna. Miasto wskazało, że nie widzi potrzeby budowy kolejnej sieci, którą oferuje TESAT Sp. z o.o. (*k. 48 akt*).

Pismem z dnia 22 lipca 2008r. TESAT Sp. z o.o., wskazując art. 140 Prawa telekomunikacyjnego, wezwała Miasto do *niezwłocznego podjęcia rokowań w celu ustalenia warunków*

zezwolenia na założenie sieci telekomunikacyjnej na nieruchomości, na której zlokalizowany jest zespół mieszkalny „Opolska”, prosząc o zaproponowanie terminu spotkania w najbliższym możliwym terminie (k. 46 akt).

Kolejnym pismem z dnia 5 sierpnia 2008r. TESAT Sp. z o.o. odniosła się do argumentów Miasta zawartych w piśmie z dnia 16 czerwca 2008r. (zaznaczając, że pismo to zostało jej doręczone dopiero w dniu 28 lipca 2008r.). TESAT Sp. z o.o. stwierdziła, że fakt zawarcia stosownych umów z dostawcami mediów nie wyłącza obowiązku Miasta respektowania art. 140 Prawa telekomunikacyjnego. Również brak, wedle oceny Miasta, potrzeby budowy kolejnej sieci nie wyłącza ustawowego obowiązku dopuszczenia innych operatorów i umożliwienia im instalowania na nieruchomości urządzeń telekomunikacyjnych. Z uwagi na powyższe, TESAT Sp. z o.o. ponownie wezwała Miasto do podjęcia negocjacji celem ustalenia warunków korzystania z nieruchomości. Poinformowała jednocześnie, że brak reakcji na wezwanie spowoduje wszczęcie procedury w trybie art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami (k. 50 akt).

W odpowiedzi na ww. wezwanie, pismem z dnia 11 sierpnia 2008r. Miasto podkreśliło, że art. 140 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego nie precyzuje sposobu oceny racjonalności korzystania z nieruchomości. Stwierdziło jednak, że poglądy i orzecznictwo sądowe wskazują jednoznacznie, że ocena racjonalności musi uwzględniać interes właściciela związany z istniejącym sposobem zagospodarowania nieruchomości. Racjonalne korzystanie oznacza taki sposób korzystania, który jest zgodny z przeznaczeniem i charakterem nieruchomości. Ocena nie może abstrahować od istniejącego sposobu zagospodarowania, który właściciel uznaje za racjonalny. Miasto wyraziło opinię, że konieczność zagospodarowania nieruchomości w inny sposób po zainstalowaniu urządzeń lub linii, naruszałoby granice ingerencji wyznaczone w art. 140 ust. 1 ww. ustawy, przy czym pojęcie korzystania z nieruchomości obejmują także pobieranie pożytków i rozporządzanie nieruchomością. W piśmie tym Miasto poinformowało TESAT Sp. z o.o., że w celu zapewnienia przyszłym użytkownikom lokali możliwości korzystania z usług telekomunikacyjnych podpisało umowy z innymi przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi, którzy zobowiązali się do wybudowania na własny koszt sieci telekomunikacyjnej wraz ze wszystkimi urządzeniami niezbędnymi do jej funkcjonowania. Wskazało, że w jego ocenie, nie istnieją żadne racjonalne przesłanki budowy kolejnych sieci, które mogłyby naruszać strukturę ww. nieruchomości. Instalowanie bowiem przez TESAT Sp. z o.o. kabli i urządzeń prowadziłoby do dublowania sieci telekomunikacyjnych na tej nieruchomości i skutkowałoby zauważalnym zmniejszeniem jej wartości, w szczególności obniżeniem jej wartości estetycznej oraz funkcjonalności dla jej przyszłych użytkowników, naruszając granice racjonalnego korzystania wyznaczone w powołanym przepisie. Jednocześnie Miasto zaznaczyło, że nie widzi przeciwwskazań do świadczenia przez TESAT Sp. z o.o. usług telekomunikacyjnych na ww. nieruchomości, pod warunkiem podpisania stosownych porozumień z Urzędem Miasta Poznania i Telewizją Kablową Poznań S.A., określających zasady dostępu przez TESAT Sp. z o.o. do infrastruktury telekomunikacyjnej wykonanej lub pozostającej do wykonania przez ww. przedsiębiorców telekomunikacyjnych (k. 51- 52 akt).

Pismem z dnia 6 lutego 2009r. TESAT Sp. z o.o. poinformowała Miasto, że o niewyrażeniu zgody na świadczenie usług telekomunikacyjnych mieszkańcom zasobów mieszkaniowych przy ul. Opolskiej powiadomiła Prezesa Urzędu (k. 53 akt).

Ustalono ponadto, że TESAT Sp. z o.o. nie ma możliwości korzystania z sieci telekomunikacyjnej INEA S.A. funkcjonującej w zasobach mieszkaniowych „Opolska”. INEA S.A. może udostępnić wyłącznie instalację abonencką (część infrastruktury telekomunikacyjnej od punktów zbiorczych znajdujących się w danej klatce schodowej w skrzynkach neutralnych aż do gniazdek abonenckich znajdujących się w lokalach mieszkalnych i usługowych) (k. 112 akt).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

I. Zarzut postawiony Miastu Poznań dotyczy stosowania praktyki ograniczającej konkurencję, określonej w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku udostępniania nowo budowanych zasobów mieszkaniowych tworzących zespół mieszkalny „Opolska” w Poznaniu w celu świadczenia usług telekomunikacyjnych, poprzez odmowę wyrażenia zgody przez zakład budżetowy Miasta- Zarząd Komunalnych Zasobów Lokalowych w Poznaniu, na instalowanie przez TESAT Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu urządzeń telekomunikacyjnych i przeprowadzanie linii kablowych na nieruchomości, na której zlokalizowane są te zasoby, a w konsekwencji- odmowę zgody na świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Podstawą do zastosowania przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest ustalenie, że w rozpatrywanej sprawie doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego. Art. 1 ust. 1 ustawy stanowi, że określa ona warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Przepisy ustawy znajdują zatem zastosowanie wówczas, gdy zostaje zagrożony lub naruszony interes publiczny, polegający na zapewnieniu właściwych warunków funkcjonowania rynku.

Interes publiczny w postępowaniu administracyjnym nie jest pojęciem jednolitym i stałym. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 2001r. sygn. akt I CKN 1217/98, stwierdził, że *w odniesieniu do przedsiębiorców ustawa chroni konkurencję, a w odniesieniu do konsumentów ich interesy jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym, a nie indywidualnym czy nawet grupowym w rozumieniu sumy indywidualnych interesów konsumentów. Działaniami antykonkurencyjnymi bądź antykonsumenckimi są więc jedynie takie działania, które dotyczą sfery interesów szerszego kręgu uczestników rynku. Nie dotyczą sytuacji pojedynczego przedsiębiorcy czy konsumenta, lecz zaburzeń na rynku, w rozumieniu negatywnych zjawisk charakteryzujących jego funkcjonowanie. Ingerencja Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uzasadniona byłaby tylko wówczas, gdyby służyła ochronie tak pojętej konkurencji lub interesów konsumentów. Celem ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie jest więc ochrona prywatno-prawnego interesu przedsiębiorcy bądź konsumenta.*

Podobne stanowisko zajął wcześniej Sąd Antymonopolowy w wyroku z dnia 24 stycznia 1991r. sygn. akt Amr 8/90, podkreślając, że naruszenie interesu publicznoprawnego może mieć przykładowo miejsce, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą dotknięty jest *szerszy krąg uczestników rynku.*

O tym, czy dane zachowanie rynkowe przedsiębiorcy narusza interes publicznoprawny decyduje jednak nie liczba faktycznie zagrożonych konsumentów lub przedsiębiorców, ale charakter takiej praktyki i jej ewentualne potencjalne skutki wobec innych podmiotów. Przy ocenie praktyki stosowanej przez przedsiębiorcę nie można interesu publicznego traktować wyłącznie w kategoriach ilościowych, ale trzeba także zważyć na skutki, jakie ta praktyka wywołuje lub może wywoływać na rynku (por. K. Kohutek, Komentarz do ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów. LEX/el. 2005; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2003r., sygn. akt I CKN 504/01).

Naruszenie interesu indywidualnego przedsiębiorcy nie wyklucza równoczesnego uznania, że dochodzi do naruszenia interesu publicznoprawnego, *jeżeli indywidualne pogwałcenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów mogłoby w jakikolwiek sposób prowadzić do ustanowienia lub utrwalenia monopolistycznych praktyk rynkowych, które wywołują lub mogą wywołać zakazane skutki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 lutego 2004r. sygn. akt III SK 2/04, por. także wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 17 stycznia 2007r., sygn. akt XVII AmA 29/06).

Przedstawione orzecznictwo jest w pełni adekwatne do okoliczności rozpatrywanej sprawy, w której Miasto Poznań odmówiło TESAT Sp. z o.o. udostępnienia nieruchomości, na której zlokalizowane są jego zasoby mieszkaniowe tworzące zespół mieszkalny „Opolska”, do

instalowania sieci telekomunikacyjnej, celem świadczenia przez tego operatora usług telekomunikacyjnych. Pomimo wystąpienia indywidualnego skutku działań Miasta, w niniejszej sprawie naruszony został interes publiczny. Zachowanie Miasta dotknąć może także innych przedsiębiorców. Każdy bowiem przedsiębiorca, nie tylko TESAT Sp. z o.o., który chciałby świadczyć usługi telekomunikacyjne w zasobach mieszkaniowych „Opolska” w oparciu o własne sieci, musi wcześniej uzyskać zgodę Miasta na jej instalowanie. Nieuzasadniona odmowa wyrażenia zgody na instalowanie sieci pozbawia przedsiębiorcę możliwości świadczenia usług telekomunikacyjnych na rzecz mieszkańców tych zasobów, prowadząc do zamknięcia rynku usług telekomunikacyjnych. Takie działania Miasta ograniczają warunki powstania i rozwoju konkurencji na rynku świadczenia usług telekomunikacyjnych. Praktyka Miasta ma zatem charakter antykonkurencyjny.

Zakwestionowana praktyka może dotknąć również mieszkańców administrowanych przez Miasto zasobów- odbiorców usług, którzy poprzez tego rodzaju działania mogą zostać pozbawieni wyboru optymalnej dla siebie, pod względem ceny i jakości, oferty. Bez wątpienia mniejsza liczba przedsiębiorców, którzy świadczą usługi telekomunikacyjne powoduje, że przedsiębiorcy ci w znacznym stopniu pozbawieni są nacisków na to, aby oferować niższe ceny lub korzystniejsze warunki świadczonych przez siebie usług.

Negatywne skutki zarzuconej Miastu praktyki godzić mogą więc w bliżej nieokreślony, szeroki krąg uczestników rynku, obejmujący zarówno przedsiębiorców jak i konsumentów.

Z uwagi na powyższe uznać należy, że działania Prezesa Urzędu w prowadzonym postępowaniu antymonopolowym mają charakter prewencyjny i podejmowane są w celu ochrony interesu publicznoprawnego.

Praktyki ograniczające konkurencję, których istotą jest nadużycie siły rynkowej przez przedsiębiorców ujawniają się na rynku właściwym.

Zgodnie z rozszerzoną definicją przedsiębiorcy zawartą w art. 4 pkt 1a ustawy, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a także osobę fizyczną, osobę prawną, jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Miasto Poznań, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2001r., nr 142, poz. 1591 ze zm.) jest jednostką samorządu terytorialnego posiadającą osobowość prawną. Art. 7 ust. 1 tej ustawy stanowi, że do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty. Zadania te obejmują m.in. sprawy gminnego budownictwa mieszkaniowego (art. 7 ust. 1 pkt 7). W rozumieniu tej ustawy, zadania własne gminy są zadaniami użyteczności publicznej. Ich celem jest bieżące i nieprzerwane zaspokajanie zbiorowych potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnie dostępnych. W związku z powyższym, Miasto Poznań posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Należy wskazać, że działalność publiczna gminy w zakresie zaspokajania potrzeb wspólnoty może być poddana ocenie z punktu widzenia przepisów ustawy antymonopolowej, o ile wywołuje skutki praktyk monopolistycznych (tak np. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 23 kwietnia 1992r. sygn. akt XVII Amr 7/92, S. Gronowski- Ustawa antymonopolowa. Komentarz. CH. Beck 1996r., str. 37 i nast.).

Przepis art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów definiuje rynek właściwy jako rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji. Przez towary należy rozumieć zarówno rzeczy, jak i energię, papiery wartościowe i inne prawa

majątkowe, usługi, a także roboty budowlane (art. 4 pkt 7 ww. ustawy). Na rynek właściwy składa się rynek produktowy oraz rynek geograficzny.

Rynek właściwy produktowo obejmuje wszystkie towary, które służą zaspokajaniu tych samych potrzeb nabywców, mają zbliżone właściwości, podobne ceny i reprezentują podobny poziom jakości (por. E. Modzelewska- Wąchal. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. Wyd. Twigger, Warszawa 2002r., str. 49).

W wymiarze geograficznym, rynek odnosi się do obszaru, na którym warunki konkurencji, mające zastosowanie do określonych towarów, są jednakowe dla wszystkich konkurentów.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest ocena dopuszczalności odmowy przez Miasto udostępniania nowo budowanych zasobów mieszkaniowych tworzących zespół mieszkalny „Opolska” operatorowi telekomunikacyjnemu- TESAT Sp. z o.o. do zainstalowania sieci telekomunikacyjnej. Dostęp do zasobów jest niezbędny TESAT Sp. z o.o. do świadczenia usług telekomunikacyjnych, z zachowaniem konkurencyjności w stosunku do usług świadczonych przez operatorów publicznych (INEA S.A., TP S.A.). Z punktu widzenia TESAT Sp. z o.o. substytutu dla świadczenia usług w oparciu o własne sieci nie stanowi wykorzystanie sieci innego operatora, w tym wypadku sieci należącej do INEA S.A., w ramach tzw. dostępu telekomunikacyjnego, o którym mowa w art. 139 Prawa telekomunikacyjnego. Dostęp telekomunikacyjny związany byłby bowiem z koniecznością ponoszenia przez TESAT Sp. z o.o. na rzecz INEA S.A. opłat za korzystanie z sieci. Powoduje to, że w swojej ofercie cenowej skierowanej do odbiorców finalnych TESAT Sp. z o.o. musiałaby uwzględniać również opłaty za korzystanie z sieci należącej do spółki konkurencyjnej. Jak wskazała TESAT Sp. z o.o., INEA S.A. jest jej konkurentem na lokalnych rynkach usług telekomunikacyjnych i obie spółki rywalizują ze sobą o klientów. Skorzystanie z dostępu do sieci INEA S.A. nie pozwoliłoby TESAT Sp. z o.o. na realne konkurowanie o klientów i nie może stanowić alternatywy zarówno dla TESAT Sp. z o.o. jak i potencjalnych jej klientów. W konsekwencji, TESAT Sp. z o.o. może świadczyć usługi w zasobach mieszkaniowych Miasta tworzących zespół mieszkalny „Opolska” tylko poprzez wykorzystanie własnej sieci telekomunikacyjnej, odrębnej od sieci operatorów publicznych. Możliwość budowy (instalowania) takiej sieci uzależniona jest od uzyskania zgody Miasta- właściciela nieruchomości, na której te zasoby się znajdują.

Z uwagi na powyższe, rynkiem właściwym w ujęciu produktowym jest rynek udostępniania ww. zasobów mieszkaniowych Miasta w celu świadczenia usług telekomunikacyjnych.

Warto przy tym zauważyć, że określenie rynku w wymiarze produktowym jako „rynku udostępniania nieruchomości/zasobów mieszkaniowych spółdzielni na rzecz operatorów telekomunikacyjnych” jest aprobowane zarówno w dotychczasowym orzecznictwie Prezesa Urzędu, jak i orzecznictwie sądowym (tak np. decyzje Prezesa Urzędu nr: RLU 19/2005 z dnia 20 maja 2005r., RWR 74/2008 z dnia 4 listopada 2008r. i RGB 50/2008 z dnia 31 grudnia 2008r., wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 maja 2007r. sygn. akt VI ACa 1359/06, wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 14 grudnia 2007r. sygn. akt XVII AmA 130/07).

W ujęciu geograficznym rynek właściwy wyznaczony jest przez obszar nieruchomości, na której zlokalizowane są nowo budowane zasoby mieszkaniowe Miasta tworzące zespół mieszkalny „Opolska” w Poznaniu, położonej w rejonie ul. Opolskiej- Sempołowskiej- Okrzei, oznaczonej w ewidencji gruntów jako: obręb Dębiec, działka nr 106/2, zapisana w księdze wieczystej KW nr PO2P/00101291/5 (docelowo na nieruchomości mają zostać wybudowane budynki z 450 lokalami mieszkalnymi- *k. 38 akt*).

Należy bowiem uwzględnić, że na tym obszarze możliwość instalowania infrastruktury telekomunikacyjnej uzależniona jest od zgody Miasta- właściciela nieruchomości i budynków. Każdy przedsiębiorca, który chciałby świadczyć usługi telekomunikacyjne na rzecz mieszkańców tych zasobów, musi wcześniej uzyskać zgodę Miasta na instalowanie (budowę) sieci telekomunikacyjnej, zawierając umowę określającą, zgodnie z art. 140 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, warunki korzystania z nieruchomości. W istocie więc, z tytułu

przysługującego prawa własności do ww. nieruchomości, Miasto może ustalać na obszarze swoich zasobów tworzących zespół mieszkalny „Opolska” reguły prowadzenia działalności przez operatorów telekomunikacyjnych.

Rynek właściwy w ujęciu geograficznym ma zatem wymiar lokalny i ograniczony jest do obszaru nieruchomości, na której zlokalizowany jest zespół mieszkaniowy „Opolska” w Poznaniu. Należy zauważyć, że takie wyznaczenie rynku w wymiarze terytorialnym jest również zgodne z utrwaloną linią orzecznictwa sądowego (np. wyrok Sądu Antymonopolowego w Warszawie z dnia 25 października 2000r. sygn. akt XVII AmA 13/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2003r. sygn. akt I CKN 408/01).

W rozpatrywanej sprawie rynkiem właściwym jest więc lokalny rynek udostępniania nowo budowanych zasobów mieszkaniowych Miasta tworzących zespół mieszkalny „Opolska” położonych w rejonie ul. Opolskiej- Sempołowskiej- Okrzei w Poznaniu, w celu świadczenia usług telekomunikacyjnych.

Na tak określonym rynku właściwym Miasto działa w warunkach monopolu, posiadając pozycję dominującą w rozumieniu art. 4 pkt 10 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z ww. przepisem, przez pozycję dominującą rozumie się pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów. Przepis ten wprowadza jednocześnie domniemanie, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku właściwym przekracza 40%.

Z racji przysługującego prawa własności do nieruchomości, na której zlokalizowane są zasoby mieszkaniowe „Opolska” w Poznaniu, Miasto jest jedynym podmiotem mogącym udzielić zgody na instalowanie sieci telekomunikacyjnej w tych zasobach, umożliwiając tym samym przedsiębiorcom świadczenie usług telekomunikacyjnych. Miasto posiada tym samym 100% udział na opisanym powyżej rynku, nie spotykając się z jakąkolwiek konkurencją.

Prezes Urzędu zarzucił Przedsiębiorcy naruszenie art. 9 ust. 1 i 2 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Przepis ten zakazuje nadużywania przez przedsiębiorcę pozycji dominującej na rynku, które polega na przeciwdziałaniu ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji. Zakaz wyrażony w ww. przepisie oznacza, że dominant nie może podejmować działań antykonkurencyjnych wobec innych przedsiębiorców.

Za przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji uznaje się takie działania lub zaniechania dominanta, które w negatywny sposób wpływają na strukturę bądź warunki funkcjonowania rynku, co w konsekwencji uniemożliwia wejście na rynek nowych uczestników- konkurentów dominanta bądź zagraża pozycji uczestników już na tym rynku obecnym. Warto podkreślić, że dla stwierdzenia stosowania tej praktyki nie jest konieczne wystąpienie negatywnych jej skutków w postaci eksploatacji pozycji rynkowej w warunkach ograniczonej konkurencji. Zakazowi podlega już bowiem sama próba (zamiar) osiągnięcia przez przedsiębiorcę zajmującego pozycję dominującą na rynku określonego skutku, stanowiącego nadużycie w świetle art. 9 ustawy (por. E. Modzelewska- Wąchal. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. Wyd. Twigger, Warszawa 2002r., str. 97).

W świetle orzecznictwa, nadużycie pozycji dominującej na jednym rynku może mieć wpływ na inny, powiązany z nim rynek, niezdominowany przez przedsiębiorcę (tak np. wyroki Sądu Antymonopolowego z dnia 2 października 1996r. sygn. akt XVII Amr 37/96, 20 września 1995r. sygn. akt XVII Amr 28/95 i 17 kwietnia 2002r. sygn. akt XVII Ama 69/01). Zbieżne stanowisko wyrażono w doktrynie, która reprezentuje pogląd, że w sytuacji, gdy przedsiębiorca prowadzi działalność na kilku rynkach, z których nie wszystkie są przez niego zdominowane, może dysponować możliwością wywierania nacisku na uczestników rynków niezdominowanych, jeśli na rynku zdominowanym występują między nim a tymi uczestnikami relacje zależności (E. Modzelewska- Wąchal. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. Wyd. Twigger, Warszawa 2002r., str. 97).

Zdaniem Prezesa Urzędu, taka sytuacja ma miejsce w rozpatrywanej sprawie. Istota nadużycia pozycji dominującej przez Miasto Poznań sprowadza się do odmowy wyrażenia zgody na instalowanie urządzeń telekomunikacyjnych przez TESAT Sp. z o.o. w zasobach mieszkaniowych Miasta tworzących zespół mieszkalny „Opolska”, a w konsekwencji odmowy świadczenia usług telekomunikacyjnych w oparciu o te urządzenia. Posiadając pozycję dominującą na rynku udostępniania ww. zasobów mieszkaniowych, Miasto ma możliwość jednoczesnego wpływania na stan konkurencji na rynku powiązonym tj. na rynku świadczenia usług telekomunikacyjnych w tych zasobach. Chcąc świadczyć usługi telekomunikacyjne na rzecz mieszkańców zasobów Miasta w oparciu o własne urządzenia, operator musi uzyskać wcześniej zgodę Miasta na ich instalowanie (budowę). Nieuzasadniona odmowa zgody Miasta pozbawia w konsekwencji możliwości wejścia na rynek świadczenia usług telekomunikacyjnych (usług TVK, dostępu do internetu i telefonii stacjonarnej) nowych przedsiębiorców, przeciwdziałając tym samym kształtowaniu się warunków niezbędnych do rozwoju konkurencji na tym rynku. Właśnie na tym rynku, pozostającym w bezpośrednim związku z rynkiem zdominowanym przez Miasto, mogą ujawnić się antykonkurencyjne skutki praktyki Miasta.

Należy pokreślić, że rynek ten winien mieć charakter konkurencyjny, co oznacza, że przedsiębiorcy już na nim działający bądź zamierzający podjąć na nim działalność, powinni działać w warunkach pełnej i nieskrępowanej konkurencji, uwzględniającej m.in. równe zasady dostępu do rynku. W przypadku omawianej praktyki, poprzez nieuzasadnioną odmowę zgody na zainstalowanie przez TESAT Sp. z o.o. własnej sieci telekomunikacyjnej, Miasto zasadę tę naruszyło. Wskutek praktyki Miasta doszło do zamknięcia ww. rynku dla kolejnych przedsiębiorców, którzy chcieliby świadczyć usługi na rzecz mieszkańców tych zasobów a zarazem utrzymania ściśle określonego kręgu przedsiębiorców, którzy mogą na tym rynku prowadzić działalność gospodarczą (INEA S.A., TP S.A.).

Nie można także pominąć, że w konsekwencji tej praktyki mieszkańcy ww. zasobów mogli zostać pozbawieni możliwości wyboru konkurencyjnej, najkorzystniejszej dla siebie, pod względem ceny i jakości, oferty szerszego grona przedsiębiorców. Jak wskazano powyżej, ograniczona liczba przedsiębiorców, którzy świadczą usługi telekomunikacyjne powoduje, że przedsiębiorcy ci w znacznym stopniu pozbawieni są nacisków na to, aby oferować niższe ceny lub korzystniejsze warunki świadczonych przez siebie usług. Zdaniem Prezesa Urzędu, funkcjonowanie szerszego kręgu przedsiębiorców zapewnić może wyższy poziom konkurencyjności oferowanych odbiorcom usług, zarówno pod względem jakościowym jak i cenowym.

Podkreślić należy, że alternatywą dla usług świadczonych w oparciu o własną sieć telekomunikacyjną nie może być dla TESAT Sp. z o.o., co sugerowało Miasto w korespondencji ze Spółką, świadczenie tych usług z wykorzystaniem sieci INEA S.A., na podstawie art. 139 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego, w ramach tzw. dostępu telekomunikacyjnego. Zgodnie z tym przepisem, operator publicznej sieci telekomunikacyjnej jest obowiązany umożliwić innym operatorom publicznych sieci telekomunikacyjnych (...) dostęp do budynków i infrastruktury telekomunikacyjnej, a w szczególności zakładanie, eksploatację, nadzór i konserwację urządzeń telekomunikacyjnych, jeżeli wykonanie tych czynności bez uzyskania dostępu do budynków i infrastruktury telekomunikacyjnej jest niemożliwe lub niecelowe z punktu widzenia planowania przestrzennego, zdrowia ludzkiego, ochrony środowiska lub bezpieczeństwa i porządku publicznego. Stosownie do ust. 2, warunki zapewnienia dostępu operatorzy ustalają w umowie, która powinna być zawarta w terminie 30 dni od dnia wystąpienia o jej zawarcie.

Jak oświadczyła INEA S.A., nie jest możliwe technicznie udostępnienie całej należącej do niej infrastruktury telekomunikacyjnej, funkcjonującej w zasobach „Opolska”. Udostępnieniu może podlegać wyłącznie instalacja abonencka (część infrastruktury telekomunikacyjnej od punktów zbiorczych znajdujących się w danej klatce schodowej w skrzynkach neutralnych aż do gniazdek abonenckich znajdujących się w lokalach mieszkalnych i usługowych). Nawet jednak, gdyby możliwość taka zaistniała, dostęp telekomunikacyjny związany byłby z koniecznością ponoszenia przez TESAT Sp. z o.o. na rzecz INEA S.A. opłat za korzystanie z sieci. W swojej

ofercie cenowej TESAT Sp. z o.o. musiałaby uwzględnić również, na co zwróciła uwagę w piśmie z dnia 25 marca 2008r., opłaty za korzystanie z sieci należącej do spółki konkurencyjnej. Z uwagi na fakt, że ww. Spółki konkurują ze sobą na lokalnych rynkach usług telekomunikacyjnych, taka forma świadczenia usług nie pozwoliłaby TESAT Sp. z o.o. na realne konkurowanie o klientów. Nie można także pominąć, że związana byłaby z zależnością od INEA S.A., z którego sieci TESAT Sp. z o.o. korzystałaby (por. decyzję Prezesa Urzędu nr RWR 74/08 z dnia 4 listopada 2008r.).

W toku prowadzonego postępowania antymonopolowego i poprzedzającego je postępowania wyjaśniającego, Miasto uzasadniając swoje stanowisko w sprawie przywoływało różne argumenty.

Z jednej strony wskazywało na braki formalne wystąpienia TESAT Sp. o.o. zarzucając, że Spółka nie złożyła oferty w rozumieniu art. 66 §1 Kodeksu cywilnego i nie przedstawiła projektu umowy o korzystanie z nieruchomości. Nie przedłożyła też analiz technologicznych bądź planu określającego rodzaj i zakres prac mających na celu podłączenie zespołu mieszkalnego „Opolska” do publicznej sieci telekomunikacyjnej, które pozwoliłyby na ocenę, czy wybudowana sieć nie uniemożliwi racjonalnego korzystania z nieruchomości, na której zlokalizowany jest zespół mieszkalny „Opolska”.

Z drugiej, że instalowanie przez TESAT Sp. z o.o. kolejnych urządzeń na zamkniętych inwestycjach prowadziłoby do dublowania sieci telekomunikacyjnych w zespole mieszkalnym „Opolska” i skutkowałoby zauważalnym zmniejszeniem wartości nieruchomości, w szczególności obniżeniem jej wartości estetycznej oraz funkcjonalności dla jej przyszłych użytkowników. W ten sposób, zdaniem Miasta, naruszone zostałyby granice racjonalnego korzystania z nieruchomości wyznaczone w art. 140 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego.

Jako kolejny argument, Miasto podniosło, że wyraziło jedynie opinię, iż budowa przez TESAT Sp. z o.o. sieci telekomunikacyjnej uniemożliwi racjonalne korzystanie z nieruchomości. Nigdy natomiast w żaden sposób (bezpośredni czy też pośredni) nie wyartykułowało, ani odmowy wyrażenia zgody na instalowanie przez TESAT Sp. z o.o. urządzeń telekomunikacyjnych i przeprowadzanie linii kablowych na ww. nieruchomości, ani też odmowy zgody na świadczenie przez tę Spółkę usług telekomunikacyjnych w zasobach tworzących zespół mieszkalny „Opolska”.

Zdaniem Prezesa Urzędu, są to argumenty, których- oceniając zachowanie Miasta w niniejszym postępowaniu- nie sposób uznać za uzasadnione. Przede wszystkim dlatego, że zgodnie z art. 140 Prawa telekomunikacyjnego, właściciel (użytkownik wieczysty) nieruchomości jest obowiązany umożliwić operatorom instalowanie na nieruchomości urządzeń telekomunikacyjnych, przeprowadzanie linii kablowych pod, na albo nad nieruchomością oraz umieszczanie tabliczek informacyjnych o urządzeniach, a także ich eksploatację i konserwację, jeżeli nie uniemożliwia to racjonalnego korzystania z nieruchomości.

W świetle powyższego, właściciel może uchylić się od obowiązku udostępnienia nieruchomości tylko wówczas, jeżeli instalowanie (budowa) sieci uniemożliwiłaby racjonalne z niej korzystanie. Kryterium racjonalnego korzystania z nieruchomości jest więc jedyną okolicznością, której wystąpienie pozwala właścicielowi na odmowę udostępnienia nieruchomości, bez narażenia się na zarzut naruszenia tego przepisu, a w konsekwencji- przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Należy wskazać, że w przepisie tym ustawodawca nie rozstrzygnął, jaki charakter powinno mieć wystąpienie operatora o udostępnienie nieruchomości i nie określił wymogów formalnych takiego wystąpienia, poprzestając jedynie na wskazaniu obowiązku właściciela nieruchomości. W ust. 2 tego przepisu zawarto jedynie regulację, że warunki korzystania z nieruchomości powinny być ustalone w umowie, która powinna być zawarta w terminie 30 dni od dnia wystąpienia przez operatora o jej zawarcie.

W ocenie Prezesa Urzędu, ww. przepis w żadnej mierze nie uprawnia do wniosku, jak to wskazało Miasto, że nie przedłożenie przez TESAT Sp. z o.o. już *na etapie konstruowania wystąpienia*

projektu umowy czy też analizy technologicznej bądź planu określającego szczegółowy wykaz prac niezbędnych do wykonania sieci stanowi przyczynę, z uwagi na którą nie było możliwe rozpoznanie wniosku TESAT Sp. z o.o. i zawarcie umowy o korzystanie z nieruchomości. Nawet jeśli inicjatywa zawarcia umowy należała do TESAT Sp. z o.o., to jednak Miasto uznając, że jej wniosek jest niekompletny, dla należytego wywiązania się z obowiązku nałożonego w art. 140 ust. 1, mogło wszelkie wątpliwości wyjaśnić w podjętych z TESAT Sp. z o.o. negocjacjach.

Z uwagi na podejmowane przez TESAT Sp. z o.o. działania nie można również podzielić, zdaniem Prezesa Urzędu, twierdzeń Miasta, że TESAT Sp. z o.o. wyraziła jedynie pozorną wolę zawarcia umowy. Niezrozumiały i nieracjonalny byłby bowiem cel podejmowanych przez TESAT Sp. z o.o. dalszych czynności, angażowania czasu i środków, w tym dwukrotnego wezwania Miasta do podjęcia negocjacji a wreszcie zawiadomienia Prezesa Urzędu o podejrzeniu stosowania przez Miasto praktyki ograniczającej konkurencję. Wbrew twierdzeniom Miasta, oferta TESAT Sp. z o.o. wyrażona w piśmie z dnia 14 kwietnia 2008r. była, w świetle art. 140 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego w zw. z art. 66 §1 Kodeksu cywilnego, dostatecznie sprecyzowana- TESAT Sp. z o.o. wносиła o zawarcie umowy o udostępnienie nieruchomości do instalowania sieci, celem świadczenia usług telekomunikacyjnych mieszkańcom zasobów mieszkaniowych „Opolska”, oferowała wykonanie pełnej instalacji multimedialnej budynkowej i przyłącza do budynku ze środków własnych, wskazywała podstawowe parametry i charakterystykę instalacji, proponowała, że w oparciu o wybudowaną sieć, która pozostanie jej własnością, będzie świadczyć usługi telekomunikacyjne, deklarowała ścisłą współpracę z Miastem podczas wykonywania inwestycji, zastrzegając przy tym, że złożona oferta nie ma charakteru ostatecznego. Wszelkie dalsze uzgodnienia dotyczące m.in. wysokości opłaty za korzystanie z nieruchomości mogły być bez wątpienia ustalone w toku negocjacji prowadzonych w celu zawarcia umowy, o co TESAT Sp. z o.o. bezskutecznie zabiegała. W opinii Prezesa Urzędu, podejmowane przez TESAT Sp. z o.o. działania zmierzały do faktycznego uzyskania zgody na instalowanie sieci w celu świadczenia usług telekomunikacyjnych na rzecz mieszkańców zasobów mieszkaniowych „Opolska”.

Nie podjęcie negocjacji, w których możliwe byłoby szczegółowe wyjaśnienie wszystkich kwestii niezbędnych do zawarcia umowy powoduje, że za bezzasadne uznać należy podejrzenia Miasta, że działania TESAT Sp. z o.o. zmierzały do uzyskania bezpłatnego dostępu do budowy sieci na podstawie *zwykłej zgody (w najlepszym wypadku umowy adhezyjnej, której stroną byłby Zarząd Komunalnych Zasobów Lokalnych jako przystępujący)* bądź też *zgody blankietowej*.

Należy zauważyć, że Miasto, powołując się wobec TESAT Sp. z o.o. na przesłankę racjonalnego korzystania z nieruchomości, nie znalazło szczegółowej oferty technicznej bądź planu określającego rodzaj i zakres prac, których wykonanie umożliwiłoby TESAT Sp. z o.o. świadczenie usług telekomunikacyjnych w zasobach mieszkaniowych „Opolska”, w oparciu o wybudowane sieci. Zdaniem Prezesa Urzędu, Miasto nie było przez to w stanie realnie ocenić, czy proponowana przez TESAT Sp. z o.o. budowa kolejnej sieci w tych zasobach rzeczywiście uniemożliwi racjonalne korzystanie z nieruchomości.

Z tych względów, przedstawione przez Miasto argumenty dotyczące naruszenia granic racjonalnego korzystania z nieruchomości wskutek budowy przez TESAT Sp. z o.o. własnej sieci w zasobach mieszkaniowych „Opolska”, Prezes Urzędu uznaje za czysto hipotetyczne i golosłowne.

W ocenie Prezesa Urzędu, z samego faktu instalowania kolejnej sieci telekomunikacyjnej w tych zasobach, nie można w sposób automatyczny wywodzić, że uniemożliwi ono racjonalne korzystanie z nieruchomości (naruszy jej strukturę, spowoduje obniżenie jej wartości estetycznej i funkcjonalnej dla przyszłych użytkowników). Wprawdzie art. 140 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego nie precyzuje sposobu oceny racjonalności korzystania, niemniej jednak przyjmuje się, że ocena ta powinna być możliwie zobiektywizowana i uwzględniać interes właściciela nieruchomości związany z istniejącym sposobem zagospodarowania. Racjonalne korzystanie oznacza taki sposób korzystania, który jest zgodny z przeznaczeniem i charakterem nieruchomości. Ocena racjonalności nie może abstrahować od istniejącego sposobu

zagospodarowania, który właściciel (użytkownik wieczysty) uznaje za racjonalny. **Z uniemożliwieniem racjonalnego korzystania z nieruchomości mamy do czynienia wówczas, gdyby po zainstalowaniu urządzeń lub linii konieczne byłoby zagospodarowanie nieruchomości w inny sposób** (S. Piątek. Prawo telekomunikacyjne. Komentarz. Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2001r.).

Zainstalowanie przez operatora kolejnej sieci w zasobach „Opolska” nie miałyby, zdaniem Prezesa Urzędu, wpływu na odmienny niż obecny sposób i zakres zagospodarowania nieruchomości, na której te zasoby się znajdują. Wbrew stanowisku Miasta, taka inwestycja nie spowodowałaby bowiem konieczności zagospodarowania nieruchomości w inny sposób niż na cele mieszkaniowe.

Analizując zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia złożone przez Miasto Prezes Urzędu uznał, że Miasto odmówiło TESAT Sp. z o.o. dostępu do nieruchomości na podstawie art. 140 Prawa telekomunikacyjnego. Stanowiska Miasta wobec TESAT Sp. z o.o., wbrew jego twierdzeniom, nie można traktować jedynie jako *wyrażenia opinii, że budowa przez TESAT Sp. z o.o. sieci telekomunikacyjnej uniemożliwi racjonalne korzystanie z nieruchomości*, która mogłaby zostać zmieniona wskutek wykazania przez TESAT Sp. z o.o. *z własnej inicjatywy na etapie konstruowania wystąpienia*, że planowane prace skutku takiego nie spowodują. Wprawdzie Miasto nie sformułowało wprost odmowy zgody na instalowanie sieci, jednak jego zachowanie, tj. kierowane do TESAT Sp. z o.o. pisma i wskazywane w nich argumenty oraz niepodjęcie negocjacji celem zawarcia umowy o korzystanie z nieruchomości, stosownie do art. 140 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, jednoznacznie przemawiają za uznaniem, że w istocie do takiej odmowy doszło.

Zdaniem Prezesa Urzędu, Miasto próbowało przerzucić na TESAT Sp. z o.o. ciężar wykazania, że w rozpatrywanej sprawie nie ciąży na nim obowiązek, określony w art. 140 ust. 1 ww. ustawy. Powołując konkretną okoliczność odmowy zgody na instalowanie sieci tj. uniemożliwienie racjonalnego korzystania z nieruchomości, to Miasto powinno natomiast udowodnić, w ocenie Prezesa Urzędu, że ewentualna budowa sieci przez TESAT Sp. z o.o. w rzeczywistości skutek taki spowoduje.

Usprawiedliwieniem dla zamknięcia rynku usług telekomunikacyjnych dla innych przedsiębiorców, niż już na nim działający: INEA S.A. i TP S.A., nie może być również fakt, że przedsiębiorcy ci zapewniają dostęp do usług telekomunikacyjnych mieszkańcom zasobów „Opolska”. Miasto z faktu tego wywodzi brak potrzeby budowy kolejnych sieci. Podkreślenia wymaga, że budowa sieci przez konkretnych operatorów i świadczenie przez nich w oparciu o te sieci usług telekomunikacyjnych na rzecz mieszkańców zasobów „Opolska” nie ma wpływu na obowiązek właściciela udostępnienia nieruchomości innym przedsiębiorcom. Nie jest to bowiem przesłanka wymieniona w art. 140 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego, która pozwoliłaby właścicielowi nieruchomości na skuteczne uchylenie się od obowiązku udostępnienia nieruchomości, celem instalacji sieci i urządzeń telekomunikacyjnych.

Należy także zauważyć, że w rozpatrywanej sprawie, stwierdzenie stosowania przez Miasto praktyki ograniczającej konkurencję nie jest uzależnione, co zdaje się sugerować Miasto (*k. 37 akt*), od uprzedniego wykorzystania przez operatora trybu wskazanego w art. 140 Prawa telekomunikacyjnego, tj. wystąpienia do właściwego starosty o wydanie decyzji ograniczającej sposób korzystania z nieruchomości, zgodnie z art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Dla rozstrzygnięcia tej kwestii niezbędne jest określenie relacji przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów do przepisów Prawa telekomunikacyjnego. Prezes Urzędu podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 października 2006r. sygn. akt III SK 15/06, w którym wskazano, że *Prawo telekomunikacyjne jest instrumentem, za pomocą którego organy państwa mogą stworzyć odpowiednie warunki, które umożliwią równoprawną i efektywną konkurencję na rynku. Innymi słowy, Prawo telekomunikacyjne ma kreować konkurencję. Natomiast celem ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest ochrona konkurencji przed zniekształceniami mającymi swe źródło w zachowaniu przedsiębiorstw działających na rynku. Oznacza to, że przepisy Prawa telekomunikacyjnego oraz ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a tym samym organy odpowiedzialne za*

ich egzekwowanie zajmują się konkurencją na rynkach telekomunikacyjnych z innej perspektywy (...). Przepisy Prawa telekomunikacyjnego upoważniają regulatora do wydawania rozstrzygnięć kształtujących rynek telekomunikacyjny. Regulator działa *ex ante*, natomiast Prezes Urzędu działa *ex post*.

W ww. wyroku Sąd Najwyższy stwierdził również, że *wzajemny stosunek między postanowieniami Prawa telekomunikacyjnego a przepisami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów należy ustalić na podstawie art. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zgodnie z którym, przepisów ustawy nie stosuje się do ograniczeń konkurencji dopuszczonych na podstawie odrębnych ustaw. Z powyższego przepisu wynika ogólna zasada, zgodnie z którą przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów znajdują zastosowanie do wszystkich rynków, w tym do rynku telekomunikacyjnego chyba, że ustawa szczególnie wyłącza w sposób generalny zastosowanie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów lub nakazuje zachowania, której z punktu widzenia przepisów tej ustawy należałoby uznać za praktyki ograniczające konkurencję. W braku wyraźnych uregulowań w przepisach ustawowych, stosowanie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie jest wyłączone, jeżeli przepisy innej ustawy normują zachowania przedsiębiorców lub ustanawiają określone procedury dla rozpoznania sporów. W myśl art. 3 przepisy ustawy nie znajdują zastosowania tylko do ograniczeń konkurencji przewidzianych w innych ustawach, co oznacza, że Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może uznać za praktykę ograniczającą konkurencję zachowania, które jest nakazane przez przepisy Prawa telekomunikacyjnego (...). Przepisy prawa antymonopolowego znajdują zastosowanie we wszystkich tych przypadkach, w których przepisy regulacyjne pozostawiają im margines swobody działania (decyzja Komisji Europejskiej w sprawie Deutsche Telecom Dz.Urz. UE z 2003r. L 263/9).*

Sąd Najwyższy zaakceptował jednocześnie pogląd doktryny, która z treści art. 1 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego wywodzi zasadę dopuszczalności równoległego stosowania przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i Prawa telekomunikacyjnego do tego samego stanu faktycznego (por. S. Piątek. Prawo telekomunikacyjne- komentarz. Warszawa 2005r. str. 22, A. Krasucki- Prawo telekomunikacyjne- komentarz. Warszawa 2005r. str. 22).

Brak zatem, w opinii Prezesa Urzędu, przeszkód do oceny zachowania Miasta z punktu widzenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Z uwagi na powyższe, Prezes Urzędu uznał, że zachowanie Miasta wyczerpuje przesłanki praktyki ograniczającej konkurencję, określonej w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i nakazał zaniechanie jej stosowania.

Orzeczono zatem jak w pkt I sentencji.

II. Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę, który choćby nieumyślnie dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 9, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Z powołanego wyżej przepisu wynika, że kara pieniężna ma charakter fakultatywny. Zatem o tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego, Prezes Urzędu. Zwrócić należy uwagę, iż przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie określają jakichkolwiek przesłanek, od których uzależnione byłoby podjęcie decyzji o nałożeniu kary. Skuteczna polityka karania wymaga jednak, aby w przypadku stwierdzenia stosowania przez przedsiębiorcę praktyki ograniczającej konkurencję zasadą było nakładanie kary pieniężnej (tak np. wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 8 listopada 2004r. sygn. akt XVII Ama 81/03).

W art. 111 ww. ustawy ustawodawca wskazał okoliczności, które Prezes Urzędu winien uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej, wymieniając w szczególności: okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy. W orzecznictwie podkreśla się, że w przypadku orzekania o karach za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję należy brać pod uwagę: potencjał ekonomiczny przedsiębiorcy, skutki praktyki dla konkurencji lub kontrahentów, dopuszczalny poziom kary wynikający z

przepisów ustawy oraz cele jakie kara ma osiągnąć (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2000r. sygn. akt I CKN 793/98). Rozstrzygając o celach kary, należy wskazać na jej funkcję represyjną, a więc dolegliwość finansową za stosowanie zakazanej przez ustawę praktyki, ale także prewencyjną, odstraszącą, której celem jest zapobieganie podobnym naruszeniom w przyszłości.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy i stopień interesu naruszenia publicznoprawnego Prezes Urzędu uznał uzasadnione i celowe nałożenie na Miasto Poznań kary pieniężnej za naruszenie zakazu stosowania praktyki ograniczającej konkurencję, określonej w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ze uwagi na fakt, że praktyka ta związana jest z działalnością zakładu budżetowego Miasta- Zarządu Komunalnych Zasobów Lokalowych w Poznaniu, który jest podmiotem uprawnionym w imieniu Miasta, do wyrażenia zgody na udostępnienie nieruchomości celem instalowania urządzeń i sieci telekomunikacyjnych w zasobach „Opolska”, jako podstawę obliczenia kary przyjęto przychód osiągnięty przez tę jednostkę w 2008r., w wysokości 121.010.119,34 zł. Maksymalna kara pieniężna, która mogłaby zostać nałożona na Miasto wynosi 12.101.011,93 zł.

Ustalając wysokość kary, Prezes Urzędu dokonał przede wszystkim oceny szkodliwości stwierdzonych naruszeń przepisów ustawy, o której decydują: natura naruszenia oraz czynniki związane ze specyfiką rynku i działalności Miasta. W dalszej kolejności rozważono, czy w niniejszej sprawie występują okoliczności obciążające i łagodzące oraz jaki winny mieć wpływ na wysokość kary nałożonej na Miasto.

Oceniając naturę naruszenia należy wskazać, że praktyka przypisana Miastu Poznań polega na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku udostępniania nowo budowanych zasobów mieszkaniowych tworzących zespół mieszkalny „Opolska” w Poznaniu w celu świadczenia usług telekomunikacyjnych, poprzez odmowę wyrażenia zgody przez zakład budżetowy Miasta- Zarząd Komunalnych Zasobów Lokalowych w Poznaniu, na instalowanie przez TESAT Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu urządzeń telekomunikacyjnych i przeprowadzanie linii kablowych na nieruchomości, na której zlokalizowane są te zasoby, a w konsekwencji- odmowę zgody na świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Praktyka Miasta godzi bezpośrednio w konkurencję na rynku powiązanim z rynkiem zdominowanym przez Miasto, tj. na rynku świadczenia usług telekomunikacyjnych i bez wątpienia ze swej natury ma charakter antykonkurencyjny. Odmowa Miasta wyrażenia zgody na udostępnienie nieruchomości, na której zlokalizowane są zasoby mieszkaniowe „Opolska” do instalowania sieci telekomunikacyjnej, pozbawia operatora możliwości wejścia na ww. rynek, a w konsekwencji- świadczenia usług w oparciu o własne sieci telekomunikacyjne. Wskutek tej praktyki mogło więc dojść do istotnych zaburzeń konkurencji na rynku świadczenia usług telekomunikacyjnych w zasobach mieszkaniowych „Opolska”.

Z drugiej strony, brak podstaw do stwierdzenia, że bezpośrednim zamiarem Miasta było ograniczenie konkurencji poprzez niedopuszczenie kolejnego operatora do rynku lokalnego. Miasto nie wykluczyło bowiem całkowicie świadczenia przez TESAT Sp. z o.o. usług telekomunikacyjnych w zasobach mieszkaniowych „Opolska”, wskazując na możliwość świadczenia tych usług w oparciu o sieć innego operatora, w ramach tzw. dostępu telekomunikacyjnego. Zdaniem Prezesa Urzędu, odmawiając TESAT Sp. z o.o. zgody na instalowanie sieci Miasto dążyło raczej do uniknięcia prowadzenia kolejnych robót w zamkniętej inwestycji budowlanej. Umowy dotyczące budowy sieci telekomunikacyjnych, które funkcjonują w zasobach „Opolska” zostały zawarte po uzyskaniu, w lutym 2007r., pozwolenia na budowę ww. zespołu mieszkalnego. W przekonaniu Miasta, poprzez budowę sieci przez INEA S.A. i TP S.A., Miasto zapewniło już mieszkańcom zasobów pełny dostęp do usług telekomunikacyjnych, co powoduje, że nie ma potrzeby budowy kolejnych sieci.

Zdaniem Prezesa Urzędu, powyższe przesłanki decydują o zaliczeniu praktyki Miasta do poważnych naruszeń konkurencji i uzasadniają określenie wyjściowej kwoty kary na poziomie [usunięto]% przychodów zakładu budżetowego Miasta, tj. [usunięto] zł po zaokrągleniu.

Na następnym etapie ustalania kary wzięto pod uwagę czynniki związane ze specyfiką rynku i działalności przedsiębiorcy. W szczególności uwzględniono fakt, że Miasto z działalności związanej ze świadczeniem usług telekomunikacyjnych nie uzyskuje bezpośrednio żadnych przychodów, które są podstawą wyliczenia nałożonej kary pieniężnej.

Ponadto uwzględniono- mimo, iż produkt w postaci głównie usług TVK jest dla konsumentów towarem istotnym- to jednak z uwagi na duże podobieństwa w ofercie programowej różnych operatorów (w szczególności w podstawowych pakietach, które są najpopularniejsze), grupa konsumentów- mieszkańców zasobów „Opolska” nie jest szczególnie wrażliwa na wprowadzenie na rynek oferty nowego operatora telekomunikacyjnego. Głównym, jeśli nie jedynym, w większości wypadków kryterium zmiany operatora jest cena oferowanych przez niego usług. Uwzględniono także, że rynek usług TVK i internetu oraz związanej z nim telefonii VoIP nie jest zmonopolizowany, działają na nim także operatorzy cyfrowi i operatorzy oferujący dostęp do sieci internetowej drogą radiową, którzy są w dużym stopniu niezależni od decyzji Miasta. Operatorzy ci nie spotykają się z wysokimi barierami wejścia na rynek. Poza możliwością skorzystania z usług operatorów świadczących usługi drogą kablową, konsumenci mają więc możliwość skorzystania z substytucyjnych usług innych operatorów. Okoliczność ta, w ocenie Prezesa Urzędu, znacząco zmniejsza dotkliwość przypisanego Miastu naruszenia.

W grupie czynników związanych ze specyfiką rynku i działalności wzięto również pod uwagę, że kwestionowana praktyka dotyczy jedynie niewielkiej części zasobów mieszkaniowych zarządzanych przez Miasto.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu uznał, że ogólny bilans ww. okoliczności uzasadnia obniżenie kwoty kary o [usunięto]% i ustalenie kwoty bazowej w wysokości [usunięto] zł.

Prezes Urzędu uznał, że na podwyższenie ustalonej wysokości kary nie powinien mieć wpływu okres stosowania przypisanej Miastu Poznań praktyki, nieznacznie przekraczający rok.

W dalszym etapie kalkulacji kary rozważono, czy w sprawie występują okoliczności łagodzące lub obciążające oraz oceniono, jakie powinny mieć wpływ na wysokość kary.

W ocenie Prezesa Urzędu w niniejszej sprawie nie zaistniały okoliczności obciążające, które uzasadniałyby podwyższenie wysokości kary.

W ramach okoliczności łagodzących wyróżniono szczególnie sposób finansowania działalności zakładu budżetowego Miasta- Zarządu Komunalnych Zasobów Lokalowych. Finansowanie to polega na czerpaniu przychodów głównie z czynszów z tytułu najmu lokali komunalnych. Przychody te nie mają żadnego związku z działalnością polegającą na świadczeniu usług telekomunikacyjnych, z których jak wskazano powyżej Miasto nie czerpie przychodów. Uwzględniając zatem fakt, że Miasto nie czerpie korzyści z zablokowania dostępu do rynku konkurentom INEA S.A. i TP S.A., wysokość kary nie powinna, w ocenie Prezesa Urzędu, stanowić obciążenia, które zostanie przeniesione na mieszkańców zasobów Miasta w postaci podwyżki czynszu. Biorąc ponadto pod uwagę, że rachunek zysków i strat Zarządu Komunalnych Zasobów Lokalowych za 2008r. wykazuje stratę, Prezes Urzędu zdecydował, że okoliczność ta uzasadnia obniżenie wysokości kary o dalsze [usunięto]%, do kwoty 36.303 zł.

Biorąc pod uwagę powyższe, kara za naruszenie zakazu stosowania praktyki określonej w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ustalona została w wysokości 36.303 zł, co stanowi ok. [usunięto]%, % przychodu osiągniętego przez zakład budżetowy Miasta w 2008r. oraz [usunięto]%, % maksymalnego wymiaru kary.

Zdaniem Prezesa Urzędu, kara w tej wysokości jest adekwatna do stopnia, okresu oraz okoliczności naruszenia przez Miasto przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Pełni ponadto rolę prewencyjną, zapobiegając ponownym naruszeniom przepisów ustawy i stanowi wystarczającą dolegliwość finansową za stosowanie praktyki ograniczającej konkurencję.

Z powyższych względów orzeczono jak w pkt II sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51101010100078782231000000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. - od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwóch tygodni od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

Otrzymuje:

Pani Joanna Zawodna- radca prawny pełnomocnik
Miasta Poznań
Plac Kolegiacki 17
61-841 Poznań